

THE
Golden Beauty

Nederlandstalige editie
Emma Van Damme

Emma's books

Eerste exemplaar © 2026 Emma Van Damme

Omslag © Emma Van Damme

Foto van de auteur © Emma Van Damme

ISBN: 9789465125343

Imprint: Brave New Books

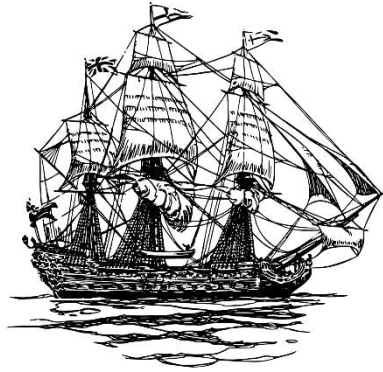
Emma's books

emmasbooks.be

Elke uitgave van geschriften, muziekcomposities, tekeningen, schilderijen of andere producties, geheel of gedeeltelijk gedrukt of gegraveerd, in strijd met de wetten en voorschriften met betrekking tot het auteursrecht, is namaak en elke namaak is een strafbaar feit.

The
Golden Beauty

Voor iedereen die klaar is om de zeeën te bevaren...

Proloog

Er waren eens negen reizigers. Op zoek naar een plek om zich te vestigen, stuitten ze op een eiland, ver voorbij de horizon.

Op dit afgelegen eiland vonden ze een grot met een bron middenin.

Ze besloten om de nacht in de grot door te brengen en vierden hun ontdekking met een groot feest. Ze proostten op hun langdurige vriendschap en wensten elkaar hetzelfde toe waar ze allemaal naar hoopten: een thuis voor hun volk.

Toen hun bekers in het vrolijke moment tegen elkaar klonken, verscheen er een mystieke vrouw, want zij zag de liefde die de negen voor elkaar hadden en hoorde de wensen uit hun hart. Vasiliki noemde ze zichzelf.

Ze vertelde hun dat deze plek magisch was en dat zij hun wens voor een thuis zou vervullen, en kroonde de negen reizigers tot koning van elk een eigen koninkrijk.

Ze creëerde een magische spiraal uit het water en veranderde die in een stuk perkament. Ze verbond elke koning ermee en voor elk verscheen er een symbool dat hun familie vertegenwoordigde, zwevend boven het stuk. Met een draai van haar hand veranderden de symbolen in lijnen. Als vuur verspreidden ze zich over het perkament en onthulden ze een kaart naar de bron. Toen de kaart volledig zichtbaar was, verdeelde de magie van haar spiraal het perkament in negen stukken, die in de bron terechtkwamen en het water betoverden.

Toen elke koning zijn stuk aanraakte, werd het symbool van zijn familie onthuld.

Vasiliki vertelde hun dat wanneer alle negen stukken weer bij elkaar zouden worden gebracht, de kaart telkens opnieuw zou verschijnen en zij de weg terug naar het eiland zouden kunnen vinden. Door de kaart in het water van de put onder te dompelen, zou de magische kracht van het water weer worden geactiveerd.

Zolang het magische water door hun bloed stroomde, zouden hun koninkrijken blijven bestaan, maar alleen op basis van een wens vanuit een puur hart.

Verbaasd over het geschenk dat ze van Vasiliki hadden gekregen, reisden de negen koningen naar het land dat ze hadden gekregen. En elke maand kwamen ze in het geheim bijeen en reisden ze samen naar het eiland om zich opnieuw te bevoorraden. Ze noemden het 'Chryses', wat 'Gouden Geheim' betekent. Niemand anders wist van de stukken, het eiland of de wensen die ze hadden gedaan.

Toen de negen koningen een paar jaar later op een nacht terugkeerden naar 'Chryses', veranderde alles.

Eén koning, bezoedeld door machtswellust, wilde meer dan zijn deel dat hem door de bron was toegekend. In plaats

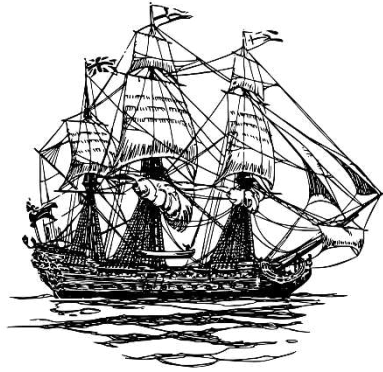
van de magie met de andere acht koningen te delen, lokte hij hen in een hinderlaag en doodde hen allemaal in koelen bloede.

Hij legde de kaart in de bron en dronk het magische water, maar deze keer wenste hij roem en wereldheerschappij.

Maar in plaats van dat zijn wens in vervulling ging, zag hij Vasiliki weer verschijnen. Ze vervloekte hem om voor altijd in de grot opgesloten te blijven, gedoemd om hetzelfde lot te ondergaan als zijn metgezellen, en scheurde de kaart weer in stukken. De negende koning pakte snel zijn stuk en weigerde het af te staan. Vasiliki verdween en stuurde elk van de andere stukken terug naar het koninkrijk waar ze thuishoorden. Geen van de koningen was teruggekeerd, waardoor hun volkeren verward en ontzet achterbleven, met een onbekend stuk perkament als enige relikwie.

Alle koninkrijken, behalve één. Omdat de laatste koning zijn stuk had gehouden, had hij zijn eigen koninkrijk tot ondergang vervloekt. Uiteindelijk stierf hij in eenzame wanhoop, met het laatste stuk samen met hem opgesloten, zodat niemand ooit nog de ware locatie van 'Chryses' kon vinden.

Sindsdien heeft niemand ooit het eiland, hun koningen of het negende stuk gevonden... en zo werd het negende koninkrijk een legende.

Hoofdstuk I

Sommigen zeggen dat de dood een stil wezen is. Ze sluipt naar je toe wanneer je het het minst verwacht.

Sommigen zeggen dat de dood luidruchtig is. Zo luidruchtig dat je zelfs na eeuwen nog de schreeuwen van haar slachtoffers kunt horen.

Sommigen zeggen zelfs dat de dood wreed is.

Maar voor *mij* is de dood vrede.

Als piraat is ze overal om je heen. Ze volgt je op de voet bij elke stap die je zet. Het heeft geen zin om weg

te lopen, want waar je ook heen gaat, de dood zal je altijd vinden.

Het bijzondere aan ons piraten is dat we er niet bang voor zijn. We verwelkomen ze zelfs, we lokken ze uit.

Wij geloven dat het offeren van slechte zielen haar tevreden stelt en haar ervan weerhouden ons mee te nemen. En geloof me wanneer ik zeg dat er geen beter gevoel is dan wanneer je pas gepoetste zwaard iemand recht in de borst steekt.

Als je er goed over nadenkt, klinkt dat natuurlijk wreed. Maar zoals ik al zei, als je wilt overleven, moet je doen wat nodig is.

Jarenlang geloofde ik dat de dood een vriend was. Iemand die ik kon vertrouwen om de slechte zielen in de wereld uit te roeien.

Je bent niet bang voor haar, totdat je oog in oog staat met iets waarvan je hoopt dat het je nooit zal overkomen.

Ik ben al piraat sinds ik me kan herinneren. Mijn vader was er ook één. Het was veel meer dan alleen een familietraditie. Ik was voorbestemd om de zeeën te bevaren, schatten te plunderen en te doden om te overleven.

Maar als vrouw geboren worden maakte het er niet makkelijker op. Velen geloofden dat vrouwen alleen maar ongeluk brachten aan de zeelieden aan boord van hun schip. Ze waren alleen goed voor plezier, wat ik ook geloofde.

Ik genoot ervan om een volwassen man met één zwaardslag te doden.

En toen ik samen met mijn bemanningsleden weer een piraat uitschakelde, besepte ik dat zij mijn kracht nooit zouden zien.

Zie je, ik was pas achttien toen mijn vader stierf. Niets dramatisch, maar voor velen was hij een echte koning. Ik geloof nog steeds dat hij dat is, of beter gezegd, was, de enige reden waarom deze bemanning overigens nog steeds bij me bleef.

Mijn vader, kapitein Theon Loveridge, was een van de meest gevreesde piraten die ooit de zeeën bevoeren. Toen hij ziek werd en weigerde terug te keren naar het vasteland, gaf hij het schip en zijn titel aan zijn eerste stuurman, die nu (helaas) dus mijn kapitein is.

Hoewel hij de beste vriend van mijn vader was en ik de dochter van mijn vader, gaf hij helemaal niets om mij. Ik was gewoon pech, een lastpost voor hem en zijn bemanning.

Maar hij liet me tenminste vechten. Ik wist dat hij alleen maar hoopte dat ik zo snel mogelijk zou sterven, maar ik kon tenminste vechten.

Toen we de laatste paar indringers versloegen die ons schip met schatten wilden plunderen, begonnen enkele van onze mannen hun schip te onderzoeken.

“De kapitein is dood!” schreeuwde een van de bemanningsleden.

Er klonk luid gejuich toen onze eerste stuurman uit de kapiteinshut van het andere schip kwam.

Mijn blik viel op zijn rossige haar en zijn met bloed bedekte zwaard. Zijn blauwe ogen glinsterden van overwinning, net als die van alle anderen op het schip.

Iedereen behalve ik.

Ik had een vreemd gevoel. Alsof ik nog steeds iemand kon voelen. Dichtbij.

“Er leeft nog iemand,” zei ik hardop. Maar niemand leek zich daar iets van aan te trekken.

Ik liep langzaam naar de trap op het andere schip.

Het was een stuk kleiner dan het onze. De crèmekleurige zeilen waren duidelijk ouder en de houten vloer een stuk lichter. Zon en zout water kunnen dat met een schip doen.

Terwijl het gejuich verder weg klonk, hoorde ik snelle ademhaling.

Ik draaide me om naar de plek waar het geluid vandaan kwam en ontdekte een kleine jongen die zich onder de trap verstopte. Aan zijn uiterlijk te zien moest hij zes of zeven jaar oud zijn geweest.

“Dood me alsjeblieft niet,” smeekte hij me.